

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Director : PETRE BORȘ

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru străinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

SUMAR:

Memoriul comisiunii comercianților.

Codul Comercial: Despre falimente (urmarea 55) de D-I C. N. Toneanu.

Jurisprudența română:

Inalta Curte de Casație, secția I-a: Ministerul de Resbel și Ministerul de Interne cu I. Dobrescu.

Idem Costache Tănăsescu cu Eforia spitalelor civile.

Inalta Curte de Casație secția II-a: Ruxandra Raclis cu Primăria orașului Bacău.

Curtea de Apel din Iași, secția II: Eva Cornfeld născută Herman cu Volf Vely Cornfeld, pentru divorț.

MEMORIUL

COMISIUNEI COMERCIANȚILOR

În numărul trecut, am anunțat că fruntașii comercianților din capitală au ales o comisiune care să prezinte d-lui ministru al justiției un memoriu, în care să arate neajunsurile ce le suferă comercianții din cauza unor lacune din codul de comerț, privitoare mai cu seamă la falimente, și să arate și mijloacele de îndreptare.

Publicăm azi în întregul lui acest memoriu, și dorim ca măsurile propuse să se adopte cât mai neîntârziat, de oare-ce scandalurile ce se petrec de cât-va timp cu falimentele, unite cu criza ce ne bântue, sunt în stare să sdruncine cu totul creditul nostru, fie în țară, fie în străinătate.

Presa politică, cotidiană, a arătat multe din scandalurile petrecute cu falimentele. — De și imparțialitatea și onorabilitatea magistratilor tribunalului comercial din capitală și a avocatilor ce au fost numiți ca sindici la diferitele falimente, sunt mai pre sus de orice bănuială, recunoaștem însă și noi că, grație unor samsari a căror cutezanță și nerușinare nu mai

cunosc nici o margine, s'a format împrejurul tribunalului comercial o atmosferă ce este viciată. Memoriul comercianților este dar venit la timp. — Până însă ca măsurile propuse de comercianți să devină o realitate, ne place a crede că atât magistrații, cât și avocații, ce țin a nu fi confundați cu mulțimea de samsari ce mișună prin prejurul tribunalelor, se vor grăbi să alunge din sălile tribunalelor pe acești răi făcători, ce, strecurându-se cu multă abilitate printre articolele codului penal, și oferă serviciile lor, fie în falimente, fie în orice alte pricină, în dauna tuturilor și în profitul exclusiv al lor.

Iată Memoriul:

Domnule Ministru,

În afară de criza acută economică prin care trec acum țara întreagă și ale căreia origine și cauze trebuie căutate în deprecierea prețului cerealelor pe piețele mari ale Europei, comerțul suferă de mult, de vre-o câțiva ani, de o criză permanentă datorită, în cea mai mare parte, vicioasei legislații asupra falimentelor și modului prea indulgent cu care unele Tribunale ale țerei, și în special acel din Capitală, tratează pe falit și pe reprezentanții săi legali.

O dată cu punerea în aplicare a noului codice de comerț, o dată adică cu abolirea tuturilor acelor măsuri severe și une-ori ne-umane cari figurează în vechia noastră legislație asupra falimentelor, profesiunea de comerciant deveni, pentru multă lume, un izvor de speculațiune ne onestă. Din aceleași cauze profesiunea de comerciant deveni foarte dificilă pentru alții.

La adăpostul unei legislații prea umane, toți aceia cari n'aveau nimic de pierdut, dar totul de câștigat, au găsit în comerț posibilitatea de a-și crea o situațiune. Creditul fiindu-le deschis de o dată cu magazinul ce voiau a exploata, o seamă de oameni și

fără capital și fără cunoștințe în ale comerțului, au deschis prăvălii. Și acești oameni văzând apoi ușurința cu care și pot pregăti falimentul și apoi concordatul, ușurința cu care și pot crea creditorii fictivi pentru a-i opune creditorilor serioși, și apoi suma derisorie cu care se pot achita de datoriile ce au, n'au mai făcut calculele necesare pentru a-și fixa prețul cu care pot vinde mărfurile; scopul lor fiind de a-și asigura o avere oare-care la adăpostul orî-cărei urmăriri, iar mijlocul: falimentul, cu un concordat avînd o cotă de 10 sau 5 la sută, nu mai avea de ce să țină la prețurile mărfii. Din contră, cu prețuri în afară de orî-ce concurență, ei și puteau mai curînd atinge scopul. De aci concurența imposibilă ce asemenea comercianții au făcut comercianților serioși și onești; de aci, pe lângă falimentul unora, insolvabilitatea celor-l'alți.

Și cum era natural, răul a făcut progrese continue și treptat cu practica ce se făcea în aplicarea noului codice de comerț.

Numărul falimentelor a sporit an cu an, mai toate s'au terminat prin concordat și nu este cas la care cota concordatară să fi fost, în ultimele timpuri, mai mare de 20 la sută. Din contră progresul s'a observat și din acest punct de vedere: am început să vedem concordate încheiate cu o cotă de 5 la sută.

Se înțelege, Domnule Ministru, că în asemenea condițiuni, comerțul țării nu se mai poate bucura de încrederea ce inspira altă-dată; se înțelege că creditul s'a restrîns pentru comercianții români și prețul mărfii s'a scumpit. Iată la ce rezultate ne-a adus defectele legii asupra falimentului.

Este adevărat, Domnule Ministru, că cusururile legilor se pot, în aplicare, de multe ori înlătura; că în special în materie de faliment, sindicul ar fi putut de multe ori demasca pe falitiți necinstiți și mijloacele prin cari ei și asigurau încheierea învoelilor derisorii de cari vorbiam mai sus. Și atunci, Tribunalul, printr'o reprimare severă a falitiților necinstiți, ar fi oprit la alții gustul de falimente.

Din nenorocire, asemenea casuri s'au întîmplat foarte rar.

Sindicul, de obicei avocat, era sau prea ocupat pentru a se îngriji mai de aproape de operațiunile falimentului, sau prea zorit ași vedea sarcina terminată, pentru a mai încărea operațiunile falimentului cu descoperiri de fraude.

Mai mult chiar: o seamă de oameni, fără meserie, găsiră în modul cum sindicii înțelegeau a se achita de însărcinarea ce aveau, mijlocul de a interveni și ei în operațiunile falimentelor. Acești oameni începură a propune serviciile lor sindicilor pentru lucrările cari nu erau de pură avocatură, cum de exemplu: pentru facerea inventariului, pentru convocările de creditorii, etc. și sindicii fură foarte mulțumiți de a le primi propunerile și a se scăpa ast-fel de partea cea mai plictisitoare a însărcinării ce aveau.

De sigur că niminea, nici sindicii, nici Tribunalul, nu și-au dat seama de importanța rolului

ce ulterior trebuiau să joace aceste ajutoare ale sindicilor.

Trimiși în tot-d'a-una la Tribunalul comercial pentru a îndeplini procedura în falimente, ei avură ocaziunea de a vedea și de a studia, cu ocazia desbaterilor la cari asistau, toate mijloacele de cari poate usa falitul pentru a termina cu binele operațiunile falimentului. Și de aci înainte ei nu se mai mulțumiră cu rolul de secretari ai sindicilor, ci deveniră adevărați sfătuitori ai falitului și conducători ai operațiunilor falimentului.

Nu se mai vede azi nici un faliment care să nu fie peșarat de vreme de acești așa numiți samsari de falimente.

În relațiuni continue cu Tribunalul de comerț din cauza rolului ce ei îndeplinesc pe lângă sindici, starea pieței noastre le este lor mai bine cunoscută ca Tribunalului de comerț. Ei știu cei d'întăiu care comerciant să găsește îngreunat în comerțul său, care în încetare de plăți, și care citat pentru a fi declarat în stare de faliment.

Și pe lângă fie-care intervențiunea lor și are locul, pe lângă unii pentru a-i decide să dea faliment, pe lângă cei-l'alți pentru a-i convige de avantajile fraudelor în faliment. Se înțelege că pe lângă toți, serviciile ce ei pot aduce prin cunoștințele și legăturile ce au în barou sau în magistratură, sunt recomandările cu cari se prezintă.

Și negustorul care, cu toate aceste recomandări, le refuză serviciile, va avea ocazia să le simtă influența. Dacă nu sunt prietenii și susținătorii falitului, ei devin inamicii lui. Creanțe neînsemnate, transmise lor de unii dintre creditorii falitului, le dă dreptul a uza și abuza de toate căile prevăzute de cod pentru a face viață amară falitului și a-l decide să le cumpere tăcerea.

Și încă aceasta este situațiunea cea mai bună pentru falit. Vai de falitul care a fost ademenit de consiliile samsarului și care a căzut în cursa ce el i-a întins.

Învoit cu falitul, samsarului îi este ușor să câștige și bunele grații ale sindicului.

Cunoscînd pe avocații cari, prin relațiile și meritele ce au, pot cu ușurință obține sarcina de sindic, se duc la ei, le arată numele comerciantului care va fi declarat în stare de faliment, le exagerează avantajile ce ar avea dacă ar fi numiți sindici și puțină muncă ce ar trebui să depună, și îi decide, ast-fel, să ceară și să facă totul pentru a obține sindicatul recomandat cu atîta căldură. Și pentru ca în tot cazul prada să nu le scape din mână, samsarii mai recomandă acelaș faliment la mai mulți avocați dintre acei mai cu șanse, pentru ca orî-care din ei ar fi cel preferit de tribunal, samsarii să nu rămîie pe din afară.

Odată ajunși aci, nu se mai pot calcula nici fraudele falimentului, nici sumele cu cari falitul este speculat.

Nevăzînd și neurmîrînd de cât profitul său personal, samsarul caută să realizeze învoeli cât mai favorabile

falitului, și, pentru a asigura aceste învoeli, scoate încetul cu încetul și pe nesimțite de la falit, toate sumele de care el poate dispune, fără a împărtăși cu nimic pe creditorii serioși cari sunt hărăsiți cu o cotă de 5 sau 10 la sută, plătită peste un an, doi, sau nici odată. Supracotele ce, de obicei, se dau în faliment pentru a asigura votul unora dintre creditorii, sunt iluzorii în cele mai multe cazuri. Falitul stors cu ocazia unui prim faliment, nu se mai poate ridica, și al doilea faliment nu este de cât constatarea ruinei în care falitul a fost adus cu ocazia concordatului încheiat în primul faliment.

Din nenorocire, din câte ne-a fost dat să auzim și să constatăm, și sindicul și tribunalul contribuie adese ori, în mod inconștient poate, la ruina falitului. Sindicul, amăgit și el asupra averii falitului, văzând că falimentul se rezolvă printr'o cotă concordatară de 5 sau 10 la sută, și crezând că ast-fel falitul va rămâne cu totul d'asupra nevoilor, caută și el să obțină cât mai mult ca remunerare a serviciilor sale. Și tribunalul, din aceleași considerații, acordă sindicului, ca răsplată a serviciilor sale, sume prea mari, în proporție cu activul falimentului.

Nu mai vorbim, se înțelege, de unele cazuri, ce ni s'au raportat dar cărora noi nu dăm crezământ, că s'ar fi găsit sindici cari, prin amenințări de a face să se aresteze falitul său de a desvălui fraudele falimentului, și cu promisiunea de a împedica și a tăcea despre toate acestea, au obținut de la falit sume fabuloase.

Conștiința noastră nu poate admite că în corpul avocaților se găsească asemenea oameni.

Avocații sunt mai în măsură ca ori cine să cunoască gravitatea unor ast-fel de învoeli. Misiunea principală a sindicilor fiind de a lumina și pe creditorii și pe Tribunal asupra stărei adevărate a falimentului, avocații ar face un abuz neiertat de rolul ce au și de încrederea ce Tribunalul și creditorii le acordă, schilodind adevărul pentru o sumă oare-care de bani. Noi credem că simțul moral al avocaților este destul de dezvoltat pentru a refusa un asemenea târg.

Din acest punct de vedere însă, ori-cum ar sta lucrurile, noi nu am putea nici aduce nici propune îndreptări; corpul avocaților, gelos de prestigiul ce trebuie să-și păstreze, ar trebui să intervină și, în lipsa acestuia, rolul parchetului ar fi de sine desernat.

Acestea sunt, în puține cuvinte, relele de care suferă comerțul capitalei în materie de faliment, rele ce în diferite rânduri v'au fost semnalate și a căror curmare d-voastră ați întreprins, propunând o serie de modificări la legea noastră asupra falimentelor.

Până însă veți putea realiza această reformă, credem că chiar cu actuala noastră legislație relele de care suferim ar putea fi atenuate. Exemple avem destule. Totul depinde de spiritul în care se aplică diferitele dispozițiuni ale codicelui de comerț, de către Tribunalele noastre de comerț. S'a putut, într'adevăr, observa că cu cu aceeași legislație, situația de falit nu suride comercianților din Galați, de ex. după cum de sigur nu convine nici celor de la Iași.

Și explicarea acestui lucru se găsește în măsurile energice luate de Tribunalele comerciale din aceste diferite orașe în contra falitilor, măsuri pe cari le prevede și actualul codice.

Înțelegem, Domnule Ministru, indulgența tribunalului pentru falitiți nenorociți și tocmai în vederea acestora, arestul preventiv de rigoare a fost eliminat din codicele de comerț; când însă falitul se prezintă tribunalului de la început cu un bagaj îndestulător de rea credință, când, de ex. nu prezintă registre și declară că nu le are, cu toate că datorește să le aibă, și când pentru mulți existența registrelor se poate dovedi prin parafările Tribunalului, nu este curios să vezi și pe asemenea falitiți tratați cu indulgență? Și nu ar fi oare logic ca Tribunalul să priveze pe asemenea falitiți de libertate și să-i împedice ast-fel de a-și continua fraudele? De ce falitul, care și justifică pierderile printr'o nenorocire oare-care, nu este mai bine tratat în capitală ca falitul care nu aduce nici o justificare, și pentru-ce și acesta din urmă este în tot-d'auna tratat cu indulgență de tribunal?

Iată, domnule Ministru, cestiuni cari se impun și la cari cu greu s'ar putea răspunde oând, mai ales, codicele singur recomandă arestul prevenit în cazurile ce citarăm.

Dar vorbeam la început de influența nenorocită a samsarilor în falimente, și acum ne întrebăm pentru-ce tribunalul, care îi vede mișuind prin sălile și grefele tribunalului, nu ia nici o măsură în contrăle? Nu s'ar putea oare în vederea binelui imens ce s'ar face, interzice acestor oameni accesul tribunalului de comerț? Oamenii, fără nici o meserie, cari nu pot justifica nici o afacere proprie la tribunalul de comerț, pentru-ce n'ar putea fi opriți prin agenți de poliție de a mai vizita sălile tribunalului de comerț? Nu se vede, ori de câte ori este un interes public în joc, măsuri de această natură luate de autoritățile noastre?

Intru-ce de ex. ar fi mai permis a se interzice circulația pe strade de cât în interiorul Tribunalului?

Și apoi, pentru acei samsari cari se prezintă Tribunalului cu cambii cedate, și cari se prezintă în mod permanent, de ce Tribunalul nu ar face să se aplice legea patentelor și penalitățile ce aceste legi prevăd? Pentru-ce acești oameni, cari se prezintă ca scontisti, cari fac, în aparență, această meserie, ar avea numai avantajile profesiunii fără să-i achite și dările?

Iată, Domnule Ministru, măsuri cari s'ar putea lua de Tribunal și cari ar face mare bine comerțului.

Impedcând pe samsarii fără interese în procese de a vizita Tribunalul, obligând pe cei-l'alți a se conforma legii patentelor și a plăti patenta cu amenda cuvenită, de sigur că rolul samsarilor în falimente s'ar micșora pentru binele și ușurarea comercianților.

Si dacă, pe lângă aceste măsuri, Tribunalul s'ar obișnui să cumpănească bine munca și serviciile sindicilor, cu activul și sarcinile falimentului, și n'ar mai acorda sindicilor remunerării în proporție cu factorii de cari trebuie să fie seamă, de sigur că falimentele s'ar sfârși cu bine și falitiți

n'ar mai semna, o dată cu concordatul, ruina lor și stingerea, fără plată, a datoriilor ce aveau,

Tribunalul, ca și avocatul, n'ar trebui să uite că sarcina de sindic constituie după legea și moravurile noastre una din atribuțiile profesiei de avocat, și că, ast-fel privită această sarcină, ea impune tot atâtea datorii cât și drepturi; că răsplata ce trebuie să caute sindicul în faliment este nu salariul, ci mulțumirea și recunoștința persoanelor pe cari 'i-a servit, și satisfacțiunea de a și fi îndeplinit în mod conștiincios datoria; că în fine, sindicului, care are datoria de a concilia interesele falitului cu ale creditorilor, nu îi este ertat de a desăvârși ruina unora și paguba celor-alți.

Ast-fel privită cesiunea de sigur că Tribunalul n'ar putea fixa sindicilor onorarii mai mari ca cele următoare: la un activ de 20000 lei un onorariu de 500 l. de la 20000 la 50000 lei de 1000 lei; de la 50000 la 100000 de 1500 lei; de la 100000 la 150000 de 2000 lei; de la 200000 la 500000 de 2500 lei; de la 500000 lei în sus de 5000 lei.

Pentru aceleași motive ar trebui să se recomande Tribunalului a nu mai acorda falitului mijloace de subsistență în nepotrivire cu averea ce arată. De altfel starea de faliment este o stare nenorocită, provocată mai tot-deauna, dacă nu prin fraudele falitului cel puțin prin culpa sa și neglijența lui.

Și apoi, atât în asemenea cazuri ca și în altele ce se ivesc în timpul operațiilor falimentului, Tribunalul ar trebui să ție în tot d'a-una seamă de observațiile și părerile delegației creditorilor. Atunci și delegația creditorilor și-ar justifica funcționarea.

De sigur însă, Domnule Ministru, că toate aceste măsuri nu esclud necesitatea modificării codicelui de comerț, modificare pe care și noi și întreaga țară o adastă cu atâta impaciență.

Acestea sunt, Domnule ministru, observațiile ce am crezut că putem face pentru ca, chiar cu actuala noastră legislație, relele cari ne bântuiesc în materie de faliment să se mai micșoreze.

Avem convingerea că aceste observații vor găsi aprobarea și sprijinul d-voastră; avem speranța că ele vor fi recomandate Tribunalului Ilfov.

Primiți, vă rugăm, Domnule Ministru, asigurarea deosebitei noastre considerațiuni.

BIUROUL DE ADVOCATURA

NOTARIAT ȘI INCASĂRI

„CURIERUL JUDICIAR“

— București, 35 Str. Colței 35, București —

Angajază procese de ori-oe natură și la toate instanțele judecătorești din țară în condițiuni avantajoase.

Consultațiuni de la orele 9—12 a. m. și de la 4—7 p. m.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparație cu articolele corespunzătoare ale legislațiilor streine.

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galati)

(Urmare 55 *)

Despre Faliment

SECȚIUNEA II

Despre delegația creditorilor

272. — Sub acest titlu ne vom ocupa: I. Despre numirea delegației creditorilor, schimbarea sa revocarea lor. II. Despre scopul și funcțiunea delegației; III. Despre notificarea numirii membrilor delegației, alegerea președintelui ei și atribuțiunea lui; IV. Convocarea delegației; V. Atribuțiunile delegației; VI. Dacă membrii delegației au dreptul la vr'o atribuțiune.

I. Numirea delegației creditorilor, schimbarea sa revocarea lor; scopul și funcțiunea delegației creditorilor.

1. — Numirea delegației creditorilor, schimbarea sa revocarea lor.

Codul Comercial Român

Art. 736. — Creditorii supraveghează administrațiunea falimentului prin mijlocul unei delegații a trei sau cinci din ei, numită la cea d'antău adunare ce s'a fixat prin sentința declarativă de faliment.

Majoritatea creditorilor, a căror creanțe au fost verificate sau admise la pasiv, poate, în adunarea încheerii procesului verbal de verificare a creanțelor, se schimbe pe membrii delegației ori pe unul din ei, sau să le sporească numărul de la trei la cinci.

Codul Comercial Italian

Art. 723. — Creditorii supraveghează administrațiunea falimentului prin mijlocul unei delegații de trei sau cinci din ei numiți în prima adunare ce s'a fixat prin sentința declarativă de faliment.

Majoritatea creditorilor, a căror creanțe au fost verificate sau admise la pasiv, poate, în adunarea de încheierea procesului verbal, de verificare a creditorilor, să schimbe pe membrii delegației sau pe unul din ei sau să le sporească numărul de la trei la cinci.

273. — Membrii delegației de supraveghere, cari trebuie aleși de creditor și dintre ei, sunt aleși în prima adunare fixată prin sentința declarativă de faliment, adică în aceeași adunare în care se face și propunerea pentru numirea definitivă a sindicului (art. 703 N. 4 cod. com.) cu toate acestea ei pot fi aleși și mai târziu, nimic nu se opune la aceasta. Ei sunt în număr de 3 sau 5 (art. 736 al. 1.) Legiuitorul nu spune cum se procedează la numirea acestei delegații, însă spune relativ la schimbarea care se face membrilor delegației că, întocmai ca și în adunarea de încheierea a procesului verbal de verificare a creanțelor se facă această schimbare cu majoritatea creditorilor (art. 736 al. 2). Prin analogie dar vom dice, ca și prima numire a delegațiilor să se facă cu majoritatea absolută a creditorilor prezenți la adunare. Și se înțelege că aceste deliberațiuni se iau cu majoritate de voturi numerică căci or de câte ori în falimente legea voeste și majoritate de interese o spune curat. Or, în cazul nostru nefind cerută nici o majoritate specială, trebuie să aplicăm regula comună¹⁾

*) Vezi No. precedent.

¹⁾ Vidari I, N. 240; citează în nota 1 pag. 246 *Contra*: Curtea de Apel ital. din Palermo 1 Febr. 1884.

Ear dacă creditorii, convocați prin sentința declarativă de faliment pentru a alege delegațiunea creditorilor de o dată cu propunerea de numire a sindicului definitiv, nu vor să procedă la numire, ce se va face? In jurisprudența și doctrina italiană sunt 2 opinii:

Prima opinie. Numirea în acest cas trebuie, prin chiar acest fapt, să se înțeleagă deferită tribunalului, de oare ce nu se poate admite ca falimentul să rămăne privat de un organ pe care legea l'a socotit util, organ necesar pentru mai buna sa administrațiune.¹⁾

Secunda opinie.— Tribunalul nu are o asemenea facultate. Și în adevăr, dacă legea vrea ca însăși creditorii, prin mijlocul delegațiilor lor, să exercite această supraveghere asupra operațiunilor falimentului, apoi cum s'ar putea ca alții afară de creditorii să poată delega asemenea funcțiuni? Și cum s'ar putea ca un oficiu actualmente electiv să fie conferit altora cari nu sunt alegători desemnați de lege? A afirma că refuzul creditorilor de a interveni la adunare pentru numirea delegațiunii, sau dacă au intervenit însă n'au ales, înseamnă că creditorii au lăsat această grijă tribunalului, nu este nici de cum serioasă, pentru că din contra cu mai multă rațiune se poate zice că refuzul înseamnă că ei nu voesc să delege nimănui supravegherea operațiunilor falimentului, ci că sunt gata să exercite ei însuși când vor voi și vor crede de cuviință. Apoi, dacă delegații aleși odată sau de mai multe ori de tribunal, n'ar vrea să primească, n'am ajunge eărăși să o luăm de la cap, cu toate că judecătorul comisar ar fi ținut să convoace adunarea creditorilor, ori de câte ori pentru renunțarea sau alt cas nici un delegat nu voește să asume oficiul conferit lui? Și probabil că nu vor primi pentru că refuzul d'ânteiu este o forte presumțiune despre aceasta. Sau, poate tribunalul să constrângă pe delegați să primească însărcinarea? De altă parte, delegațiunea este o garanție mai mult pe care legea o oferă creditorilor, și deci aceștia au dreptul de a renunța după plăcere, și dacă ei sunt deja mulțumiți nu trebuie să mergem mai departe, suprema supraveghere în interesul comun și social, fiind exercitată și cu mai multă eficacitate de judecătorul comisar.

Nu este adevărat aserțiunea că în econom'a codului de comerț, delegațiunea creditorilor este o instituțiune necesară: I-ă pentru că cum am zis mai sus, se poate întâmpla ca nici un creditor să nu voească a primi însărcinarea de delegat, și atunci oare operațiunile falimentului va trebui din această cauză să înceteze? a 2-a nu e necesară, pentru că nici o funcțiune esențială nu încredințează legea delegațiunii, de ore ce multe din atari funcțiuni, (de altmintrelea de o importanță foarte subordonată) pot să nu fie din acelea luate pentru avantajul comun, și altele sunt mai cu utilitate încredințate judecătorului comisar. Apoi nu are de asemenea nici o importanță dacă legea zice că administrația falimentului să fie ținută de un sindic numit de tribunal sub supravegherea delegațiunii creditorilor și sub direcțiunea judelei-comisar, pentru că se înțelege în tot-d'auna, naturalmente, numai când acesta este posibil. Or, fiind-că este posibil tot-d'auna a avea un sindic (de oare ce este căutat cu aviditate din cauză că este plătit) și un judecător-comisar, aceasta va se dăcă că se poate face or ce și fără delegațiune, când nu se reușește a se constitui astfel cum voește codicele²⁾.

¹⁾ Trib. civ. ital. din Livorno, 26 Iunie 1883: Sentința citată de Vidari op. cit. vol. I pag. 247 notă.

²⁾ Vidari, op. cit. V. I. N. 241.

(Va urma)

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I,

Audiența de la 27 Iunie 1894

Președinția D-lui **C. E. Schina**, Prim-Președinte.

Ministerul de Resbel și Ministerul de Interne cu **I. Dobrescu**

Prejudiciu.—Fapte de resbel.—Daune interese.—Forță majoră.—Dacă Statul este răspunzător, in cas de resbel sau revoluțiune, pentru pagubele cauzate particularilor prin măsurile luate.—In ce cas este răspunzător.

Martori.—Suveranitatea instanțelor de fond a'i chema și asculta.

(Art. 998 codul civil).

1) Ori-ce faptă, care cauzează altuia un prejudiciu, obligă pe acela, din a cărui greșeală s'a ocasionat, a'l repara.

Ast-fel Statul, ca putere executivă, este răspunzător, în principiu, de pagubele ce ocazionează prin violarea dreptului altuia, atunci când, investit cu puterea suverană, comandă oare-cari măsuri în numele ordinei sociale, a siguranței publice, sau a conservării ori a prosperității Statului, și această responsabilitate nu încetează de cât numai in cas de forță majoră.

Ast-fel, în timp de resbel sau răsmiriță, faptele de resbel, adică acele măsuri de apărare luate de autorita ea militară, când ele se impun ca o necesitate a luptei contra inamicului sau contra revrătiților, sunt considerate ca un cas de forță majoră și în atare cas Statul nu datorește nici o despăgubire acelora cari au suferit pagube.

Din contra, măsurile ordonate de autoritatea militară ca măsuri de prevedere și de siguranță luate înainte de începerea ostilităților, în prevederea unei viitoare lupte sau rebeliuni, nu au nici o legătură directă cu acțiunea însăși, nu constituiesc fapte de resbel și în acest cas consecințele lor păgubitoare pentru particulari fac pe Stat răspunzător.

2) Instanțele de fond sunt suverane să aprecieze oportunitatea chemării și ascultării martorilor propuși de părți, destul numai să motiveze pentru ce refuză o asemenea cerere.

Decisiunea 242/94. — Respins ca neintemeiat recursul făcut de Ministerul de Resbel și Ministerul de Interne contra decisiunii Curței de Apel din București s. I cu No. 190/93, dată în proces cu I. Dobrescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de Dl consilier C. C. Ștefănescu.

S'a ascultat: Dl N. A. Papadat, avocatul recurenților Minister de Resbel și de Interne, în dezvoltarea motivelor de casare și Dl C. Mille, avocatul intimatului I. Dobrescu, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra primului motiv de casare: „Violarea art 998 și 1000 din cod. civ. și a principiului că Statul nu poate fi responsabil pentru daunele rezultând din faptele de resboi și revoluțiune.

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului se constată că obiectul acțiunii de față este cerearea făcută de I. Dobrescu, intimat în recurs, ca Ministerul de Resbel și Ministerul de Interne să fie obligați a'i plăti suma de 7035 lei, valoarea beăturilor și a mărfurilor ce i sa răpit de forța armată în primăvara anului 1888, cu ocazia mișcării țărănesci din co-

muna Jilava Mierlariî, plus 10000 lei daune interese.

Având în vedere că după art. 998 din c. civil, ori-ce fapte care cauzează altuia un prejudiciu, obligă pe acela din a căruia greșeală s'a ocasionat, a'l repara.

Considerând că Statul, ca putere executivă, este răspunzător, în principiu, de pagubele ce occasionază prin violarea dreptului altuia, atunci când, investit cu puterea suverană, comandă oare-care măsuri în numele ordinii sociale, a siguranței publice sau a conservării ori a prosperității Statului, și această responsabilitate nu încetează de cât numai în cas de forță majoră.

Că de aci reese că pagubile cauzate particularilor în timp de rebel sau de răsmiriță sunt de două categorii distincte: unele care se găsesc coprinse sub denumirea generică de fapte de război, care sunt considerate ca niște evenimente de forță majoră și nu dau loc la despăgubiri în folosul acelora ce aă fost victima lor, iar altele când s'a produs în oare-cari circumstanțe speciale și cari dau drept la o indemnizare.

Considerând că prin fapte de rebel se consideră acele măsuri de apărare luate de autoritatea militară, când ele se impun ca o necesitate a luptei contra inamicului său contra răzvrătiților; că în atare cas nici o răspundere nu incumbă statului, nici o despăgubire nu se datorește acelora cari aă suferit pagubele, dacă pe de o parte, lupta în contra rebelilor era începută când faptele păgubitoare aă fost săvârșite și dacă pe altă parte, aceste fapte erau, din cauza acestei lupte, necesare și urgente.

Că din contră, măsurile ordonate de autoritatea militară într'un mod preventiv, măsurile de prevedere și de siguranță luate înainte de începerea ostilităților, și care nu aă nici o legătură directă cu acțiunea însăși și cari nu sunt luate de cât în prevederea unei viitoare lupte sau rebeliuni, nu constituiesc fapte de rebel, și consecințele lor păgubitoare pentru particulari, fac pe Stat răspunzător.

Că de aci reese că acelaș fapt poate fi considerat ca fapt de război sau nu, după timp, după împrejurările în care s'a săvârșit.

Considerând că, în speță, tribunalul constată în fapt prin sentința sa, sentință ce a fost adoptată în totul prin deciziunea supusă recursului, că în comuna Jilava Mierlariî nefiind nici o rescoală, măsurile luate de autoritatea militară între cari a fost și vărsarea băuturilor lui Dobrescu, nu constituiesc fapte de război, ci o simplă măsură preventivă în scop de a împedica izbucnirea unei revolte.

Că așa fiind, Statul cu drept cuvânt a fost declarat răspunzător de pagubele pricinuite lui Dobrescu și deci motivul invocat este neintemiat.

Asupra motivului II:

„Esces de putere și ne motivare, căci ni s'a refuzat „proba cu martori pe cari am propus'o pentru a dovedi „cazul de forță majoră.“

Având în vedere că judecători fondului sunt suverani să aprecieze oportunitatea și utilitatea chemării mare torilor propuși de părți, destul numai ca să se motiveze pentru ce refuză o asemenea probă.

Considerând că, în speță, Curtea de Apel refuză cererea Statului de a se chema noii martori spre a dovedi cazul de forță majoră, pe motiv că o găsește inutilă față cu constatările de fapt făcute de tribunal.

Că așa fiind, Curtea motivând pentru ce nu găsește că este loc a se chema martorii propuși de Stat, motivul invocat este neintemiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

Audiența de la 22 Iunie, 1894

Președenția d-lui Ch. Pherekyde, consilier

Costache Tănăsescu cu Eforia Spitalelor civile

Eforia Spitalelor civile din București. — Moșiile sale. — Arendarea acestor moși. — Garanția ce trebuie să depună a-rendașii Eforiei. — Dacă facultatea ce are eforia de a menține ca arendaș pe adjudecatar sau de a face o nouă licitațiune în comptul său, în cas când adjudecatarul nu s'ar conforma îndatoririi de a completa garanția definitivă în termen, este limitată, și până când. — Dacă publicarea rearendării în *Monitorul oficial*, resiliază de drept contractul de arendare dintre Eforia și primul adjudecatar.

(Art. 12 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor Eforiei și art. 21 din regulamentul de licitațiune).

Facultatea ce și-a rezervat Eforia spitalelor civile din București, prin articolul 12 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor sale, și art. 21 din regulamentul de licitațiune, de a menține ca arendaș pe adjudecatar, sau de a face o nouă licitațiune în comptul său, în cas când el nu s'ar conforma îndatoririi de a completa garanția definitivă în termen, este mărginită până în momentul când Eforia se determină a publica rearendarea imobilului pe comptul adjudecatarului.

De la epoca aparițiunei în «*Monitorul Oficial*» a publicării licitațiunei, contractul intervenit între părți este de drept resiliat și garanția depusă rămâne în folosul Eforiei, fără observarea vre unei alte formalități judecătorești.

Decisiunea 233/94. — Casată sentința tribunalului Prahova, secția I cu No. 388/93 dată între Costache Tănăsescu și Eforia Spitalelor civile.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier R. N. Oprescu.

S'a ascultat D-l D. Dimancea, avocatul recurentului Costache Tănăsescu în dezvoltarea motivelor de casare, și D-l C. Broșteanu, avocatul intimatului Eforiei a spitalelor civile în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra primului motiv de casare:

«Greșită interpretare și rea aplicare a articolului 12 din condițiunile de arendare a moșiilor Eforiei, precum și art. 21 din regulamentul de licitați»

Având în vedere sentința atacată cu recurs, din care rezultă, că Eforia Spitalelor civile, din București, intimată în recurs, punând în arendare cu licitație publică mai multe moși ale sale pe un period de 5 ani, recurentul C. Tănăsescu, s'a prezentat la licitațiune în ziua de 30 Noembre 1890 și depunând garanția provisorie și concurend, s'a adjudecat asupra sa moșia Fundulea a Schitului Găiseni;

Că nedepunând în termen cauțiunea definitivă, moșia s'a scos din nou în arendare în comptul său, și la licitațiunea de la 27 Februarie 1893 s'a adjudecat cu un preț mai mare asupra unui N. Georgescu.

Că eforia neconfirmând arendarea asupra lui Georgescu, a urmărit pentru plata cășturilor arenzei tot pe C. Tănăsescu.

Că acesta făcând contestație contra urmăririi ce i se făcea pentru suma de 635 lei, cășturile arenzei pe trimestrele 2 Aprilie și 2 Iulie 1893, casierul general de Prahova, prin procesul-verbal No. 16307/93, ia respins contestațiunea;

Că făcând apel contra acestei încheieri, a casierului, Tribunalul, prin sentința supusă recursului, i-a respins apelul ca neintemiat.

Având în vedere art. 21 din regulamentul de licita-

țiune și art. 12 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor Eforiei Spitalelor civile;

Considerând că facultatea ce și-a rezervat Eforia prin citatele articole, de a menține ca arendaș pe adjudecatar, sașu de a face o nouă licitațiune în comptul său, în cas când el nu ș-ar conforma îndatoririi d'a-complecta garanția definitivă în termen, este mărginită până în momentul când eforia se determină a publica rearendarea imobilului pe comptul adjudecatarului.

Că de la epoca aparițiunii, în *Monitorul Oficial*, a publicațiunii licitațiunii de rearendare, contractul intervenit între părți este de drept resiliat și garanția depusă rămâne în folosul Eforiei, fără observarea vreunei alte formatități judecătorești.

Că, în specie, Eforia, prin faptul că a publicat prin *Monitorul Oficial*, rearendarea zisei moșii în comptul recurrentului, rearendare care s'a și efectuat asupra unei alte persoane cu un preț mai mare, a convenit în mod implicit singură la resilierea contractului de arendare și prin urmare la liberarea recurrentului de angajamentul ce și l'vase prin actul de adjudecatare;

Considerând că faptele de conivență ce Eforia pretinde că s'a petrecut între recurrent și adjudecatarul asupra căruia rămăsese moșia când s'a rearendat pe comptul recurrentului, nu au fost invocate înaintea instanței de fond și nu se pot invoca pentru prima oră înaintea Curții de Casațiune.

Că ast-fiind Tribunalul, numai prin violarea sus citate articole din contract, care este legea părților, a respins contestațiunea recurrentului și prin urmare mijlocul invocat este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea casază.

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE, SECȚIA II

Audiența de la 5 Octombrie 1894

Președinția d-lui **C. E. Schina**, prim-președinte

Ruxandra Racliș ou Primăria orașului Bacău.

Expropriere pentru cauză de utilitate publică.—Comună.— Dacă consiliul comunal al unei comune poate declara de utilitate publică exproprierea, în interesul acelei comune, al unor imobile situate pe teritoriul altei comune — Dacă nu poate, cine este în drept a declara această utilitate publică.

(Art. 1, și 12 din legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică)

Consiliul comunal al unei comune nu poate, în interesul acestei comune, să declare de utilitate publică esproprierea unor imobile situate pe teritoriul altei comune, competența sa întinzându-se numai asupra imobilelor situate în raza comunei ce administrează.—In cas când consiliul comunal al unei comune ar voi, în interesul său, să exproprieze unele imobile situate pe teritoriul altei comune, atunci utilitatea publică cată a fi declarată de autoritatea imediat superioară, de consiliul județian, dacă ambele comune sunt situate în acelaș județ.

Decisiunea 394/94. — Casată s ntiința tribunalului Bacău cu No. 348/94 dată în procesul dintre Ruxandra Racliș cu Primăria Orașului Bacău.

Complectându-se Curtea conform art. 22 din legea sa organică, c'a citit raportul făcut în cauză de dl consilier Al. Degrea.

Sau ascultat: Dl. Leon Sachelarie, avocatul recurrentei Ruxandra Racliș, în desvoltarea motivelor de casare,

și dl B. Brătianu, avocatul intimatei Primării a Orașului Bacău, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului rămas în divergență:

«Violarea art. 1 din legea de expropriere. Consiliul comunal de Bacău nu era competente a declara că este de utilitate publică a se expropria terenul meu care este situat în altă comună și ast-fel tribunalul prin sentința atacată cu recurs, admitând exproprierea, a violat menționatul text de lege».

Având în vedere că după art. 1 din legea de expropriere, utilitatea publică pentru toate lucrările de interes local în comună, se declară de consiliul comunal;

Că din terminii întrebunțați de lege «de interes local în comună» reese învederat că competența consiliului comunal nu se întinde de cât în ceia ce privește lucrările făcute în interiorul razei comunei, neputând în nici un cas consiliul comunal al unei comune, ca în interesul acestei comune, să declare de utilitate publică exproprierea unor imobile situate pe teritoriul altei comune, rămânând ca în asemenea cas, utilitatea publică să fie declarată de autoritatea imediat superioară consiliului comunal, de consiliul județean, dacă ambele comune sunt situate în același județ;

Că aceasta a fost intențiunea legiuitorului, reese lămurit și din coprinsul art. 12 din legea de expropriere, articol care prevede singurul cas când consiliul unei comune are competență în afară de teritoriul acelei comune, și unde legiuitorul a spus-o expres, și acest cas este relativ la deschiderea sau îndreptarea drumurilor vicinale, drumuri ce de altmintrelea nu sunt numai de interesul exclusiv al unei comune, și cel puțin a două comune;

Considerând dară că, în speță, fiind vorba de lucrări ce aveaū de scop alimentarea cu apă potabilă a orașului Bacău, competența consiliului comunal al numitului oraș nu se putea întinde peste raza orașului și deci nu putea declara de utilitate publică, exproprierea terenurilor recurrentei, situate pe teritoriul comunei Osebiții-Mărginenii, expropriere cerută numai în interesul exclusiv al comunei Bacău;

Că așa fiind, reū tribunalul a admis cererea comunei Bacău de a se declara de utilitate publică exproprierea terenurilor recurrentei situate pe teritoriul altei comune, și deci motivul invocat este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea casează.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, SECȚIUNEA II

Audiența de la 21 Octombrie 1891

Președinția d-lui **N. A. Bârzu**, Președinte

Decisiunea Civilă No. 1528 ¹⁾

Eva Cornfeld născută Herman, ou Volf Vely Cornfeld, pentru divorț

Divorț.—Dacă simpla cerere trimisă în scris tribunalului, în procesele de divorț, prin care unul din soți, fără a se prezenta în persoană sau prin procurator, și prin care cere ca tribunalul să-și decline competența, trebuie ținută în seamă.

În competența ratione personal.—Când trebuie propusă.

Legiuri străine.—Dacă tribunalele române pot aplica legiuri străine și în ce cas.

Divorț.—Când doi soți străini voesc a divorța, ce trebuie să cerceteze tribunalele române.

Art. 19, 93, 216 și 11 din codul civil.— Art 108, 111 și 332 pr. civilă.

1) *In procesele de divorț, chiar când s'ar admite*

1) Această decisiune, deși cam veche, totuși atingând cestiuni foarte importante, o publicăm, crezând că prin aceasta facem un adevărat serviciu cititorilor noștri.

că părțile se pot prezenta înaintea instanțelor de fond prin procuratori, totuși simpla cerere trimisă în scris de către una din părți, prin care ar cere ca instanța, înaintea căreia este introdusă acțiunea în divorț, să-și declină competența pe motiv că acea parte este supus străin, această cerere neavând nici un caracter de autenticitate nu poate fi ținută în seamă de instanța judecătorească căreia i s'a trimis.

2) Incompetența *ratione personae* trebuie să fie propusă înainte chiar de cererea de anulare a citațiilor.

3) O națiune nu este ținută să aplice pe teritoriul său legiuiri străine; prin urmare judecătorii români, în principiu, nu au de aplicat de cât legile române, afară de anume legiuiri ori stipulațiuni diplomatice dupe cari străinii ar putea invoca legile țerei lor atunci când sunt chemați în judecata tribunalelor române.

4) Când este vorba de divorțarea unor străini, tribunalele române au de examinat: 1) dacă legea personală a străinului admite ori nu divorțul, și al 2) Dacă motivul invocat constituie ori nu un motiv legal de divorț, și aceasta nu a fost față cu legile străine, pe cât mai cu seamă față cu legile țerei care judecă cererea de divorț, de care ce un legiuitor, când admite divorțul, nu se inspiră atâta din considerațiuni privitoare la persoana căsătoritorilor, pe cât se inspiră din considerațiunea întemeiată pe interesul familiei, al ordinei publice și al bunelor moravuri.

Curtea deliberând, și

Având în vedere apelul D-nei Eva Cornfeld, îndreptat contra sentinței Tribunalului Iași No. 32 de la 28 Februarie 1890, motivat acest apel pe cuvânt că nu trebuia Tribunalul să-și declină competența *de officio*, așa cum a făcut-o față de reclamația de divorț făcută de Eva Cornfeld contra soțului ei Vely Cornfeld.

Având în vedere reclamația D-nei Eva Cornfeld din Iunie 1887, bazată pe motive de injurii grave și maltratări, și

Având în vedere că reclamanta Eva Cornfeld născută și domiciliată în Iași, trecând în căsătorie cu Vely Cornfeld (așa cum face dovadă actul din 5 Martie 1887 sub No. 55 făcut de ambii soți înaintea Oficerului stărei civile din Iași) după o viață conjugală numai de trei luni, cere tribunalului, pentru motive de injurii grave, să fie divorțată de soțul său, aflător în Iași la data intentării procesului și domiciliat mai apoi în Odesa, și

Considerând că chiar de s'ar admite că în procesul de divorț se pot soții a se prezenta prin procuratori, însă de fapt nici la Tribunal și nici astăzi înaintea Curței Cornfeld nu s'a prezentat și nici n'a constituit un anume procurator; că prin urmare hârtiile date de Cornfeld Tribunalului prin care voește să-și declină competența de a judeca chestiunea divorțului, ca fiind el, Cornfeld, supus Austro-Ungar, aceste hârtii n'au nici un caracter de autenticitate, pentru ca ast-fel tribunalul să le fi luat ca argument în declinarea competenței sale; ast-fel zis: art. 19, 93 și 216 cod. civ. fiind neaplicabile în specie;

Considerând apoi că competența *ratione personae*, în termenii art. 108 și 111 pr. civ., urma să fi fost invocată înainte chiar de cererea de anulare a citațiilor, cea ce Cornfeld n'a făcut și prin urmare nici mai este în termin util de a o face; ear dacă trebuie să luăm scrisorile lui ca declinatoare de competența *ratione materiae*, așa cum pare a le fi luat tribunalul de prima instanță, care a sfârșit prin a-și declina com-

petența *de officio*, în așa caz încă este greșită teoria tribunalului față cu litera și spiritul legilor noastre civile; căci în adevăr,

Considerând în regulă că o națiune, nu-i ținută să aplice pe teritoriul său legiuiri străine, prin urmare judecătorii români, în principiu, nu au de aplicat de cât legile române, afară de anume legiuiri ori stipulațiuni diplomatice, după care cei străini să poată invoca legile țerei lor atunci când sunt chemați în judecata Tribunalului române;

Considerând că legiuitorul Român când a scris în art. 11 din codul civil, că: „străinii se vor bucura în deobște în România, de aceleași drepturi civile de care se bucură și românii, afară de casurile unde legea ar fi hotărât alt-fel,” n'a fost condus de același spirit aristocratic de care a fost condus legiuitorul frances, care în art. 11 codul civil frances nu acordă străinului de cât drepturile civile cări sunt ori vor fi acordate francesilor prin tratatele națiunii din care face parte acel străin;

Că prin urmare distribuția justiției, ca apanagiul al Suveranității, nu se poate bucura la finele acestui secol, de favoarea de care s'a bucurat la începutul secolului, și deci este de admis că tribunalele române să fie competente a judeca pe străini, fie că ei consimt a fi judecați, fie chiar când ea în specie, numai unul din soți reclamă judecata tribunalelor române.

Considerând că atunci când e vorba de divorțarea unor străini tribunalul român are de examinat: 1) Dacă legea personală a străinului admite ori nu divorțul și 2-lea) Dacă motivul invocat constituie sau nu un motiv legal de divorț, și aceasta nu atât față cu legile țerei străine, pe cât mai cu seamă, față de legile țerei care judecă cererea de divorț, deoarece un legiuitor când admite divorțul, nu se inspiră atâta din considerațiune privitoare la persoana căsătoritorilor, pe cât se inspiră din considerațiune bazate pe interesul familiei, a ordinei publice, a bunelor moravuri;

Considerând de alt-fel că procesul de față nici prezintă dificultatea care ar prezenta-o, atunci când legea soților străini n'ar prevedea divorțul, când prin urmare tribunalul român pronunțând divorțul, străinul ar fi desfăcut de căsătorie în țara noastră și ar continua totuși de a fi considerat ca însurat în țara lui, dificultatea aceasta neexistând în specie întru cât Vely Cornfeld de religie mosaică și supus Austro-Ungar poate fi divorțat în țara lui de supușie.

Considerând că după chiar jurisprudența francesă și belgiană condițiunea de om a supusului străin, tinde se prevala din zi în zi mai mult asupra *statutului său personal*; iar în specie motivele invocate de reclamantă sunt legale și îndreptățesc pe reclamantă, astăzi apelantă, în baza art. 332 pr. civ. a face dovada celor cuprinse în reclamația sa din Iunie 1887.

Pentru aceste considerante:

Primește apelul,— reformă sentința tribunalului ca neintemeiată în drept, și evocând fondul, — autorisă pe apelanta Eva Cornfeld să prezinte Curței mijloacele de probațiune cu care voește a dovedi cauzele determinate în virtutea cărora cere divorțul, și

Amână procesul pentru alt termen.

(ss) N. A. Bârză, M. Grigoriu, I. I. Vrânceanu, G. Roșu, D. Porfiriu.